

подъ козеркитѣ ржце се изправиха двама войника.

— Разрешете, г. поручикѣ, да се спустнемъ до селцето, да видимъ противника ще идва ли — нѣма ли, пъкъ може да претършуваме за нѣщичко — обърна се единиятъ къмъ ротния командирѣ.

— Че какво има за тършуване или само тѣй, да ми отворите нѣкоя беля, а?

— Като идвахме презъ селото насамъ, г. поручикѣ, видѣхъ нѣкжде цепени ябълки, сложени за сушене... та, тѣй... малко за разсънка на земляцитѣ...

— Вървете, но внимавайте, брей, пъкъ ябълкитѣ по-малко гледайте, а повече за противника си отваряйте зъркалитѣ!...

Заминаването на двамата войници не бѣше излишно, тѣй като ротниятъ не бѣше изпратилъ напредъ нищо за по-далечно наблюдение или разузнаване. Пъкъ, може би, началството да бѣше правъ, той не искаше да търси противника и бѣше решилъ да го изчака, ако се появи, на много близко разстояние, отдето да го изненада съ всичкитѣ си оржжия. Войниците се бѣха отдалечили доста, когато ротниятъ имъ се провикна.

— Жечо, Жечо, я се спрете за малко!

Жечо се спрѣ, а лицето му вѣроятно е изразявало страшно огорчение отъ мисълта, че походжението му нѣма да се състои.